ELŐSZÓ HELYETT

E könyv megírásának gondolata már foglalkoztatott a bukaresti Népesedési Világkonferencia idején is, melyen azonban nem lehettem jelen. Valaki – aki tudott érdeklődésemről és aki számára e könyv témája sem volt idegen – gondosan összegyűjtötte számomra a tanácskozás nyomtatásban megjelent vagy sokszorosított anyagát és egy csomagban elküldte munkahelyi címemre, az éppen költözés előtt álló kolozsvári Akadémiai könyvtárba. A véletlen különös szeszélye folytán a csomag elkallódott, és csak több esztendei késéssel, 1977 késő tavaszán került a kezembe. Feladója, Dankanits Ádám, *A Hét* egykori szerkesztője ekkor már nem volt az élők sorában. Március 4-én kisfiával és egy másik kisfiúval, Kobakkal* együtt maguk alá temették az összeomlott bukaresti Orosz pópa utcai bérpalota romjai.

Dankanits Ádámnak az elkésett – ám még mindig igen jókor érkezett – könyvcsomagért nem tudok többé köszönetet mondani. Pedig ez a csomag sokkal több számomra, mint amennyit a benne foglalt anyag jelent: annak a szerepnek, annak a biztatásnak, bátorításnak a jelképe, melyet Dankanits Ádám, mint fiatalabb barát, ám már, „öreg” s gyakorlott szerkesztő valamennyi írásom megszületésében játszott.

E soraimat sajnos már Dankanits Ádám özvegye, Varga Katalin sem olvashatja: életét, görög sorstragédiába illő kegyetlenséggel, autóbaleset oltotta ki 1979 nyarán.

* Szilágyi Domokos és Hervay Gizella kisfia.